VIII kadencja

SEJM RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

KANCELARIA SEJMU
Biuro Komisji Sejmowych

PEŁNY ZAPIS PRZEBIEGU POSIEDZENIA

■ **Komisji Spraw Zagranicznych (nr 111)**

z dnia 6 czerwca 2018 r.

Pełny zapis przebiegu posiedzenia

Komisji Spraw Zagranicznych (nr 111)

6 czerwca 2018 r.

Komisja Spraw Zagranicznych, obradująca pod przewodnictwem posłów: **Grzegorza Schetyny (PO)**, przewodniczącego Komisji oraz **Roberta Tyszkiewicza (PO)**, zastępcy przewodniczącego Komisji, zrealizowała następujący porządek obrad:

– rozpatrzenie zawiadomienia Prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji, bez zgody wyrażonej w ustawie sporządzonych w Marrakeszu dnia 18 października 2002 r., w Antalyi dnia 24 listopada 2006 r. i w Guadalajarze dnia 22 października 2010 r. Dokumentów poprawek do Konstytucji i Konwencji Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego, sporządzonej w Genewie dnia 22 grudnia 1992 r. (druk nr 2554),

– zaopiniowanie kandydatów na stanowisko ambasadora RP pana Macieja Ziętary i pana Krzysztofa Strzałki.

W posiedzeniu udział wziął **Piotr Wawrzyk** podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych wraz ze współpracownikami.

W posiedzeniu udział wzięli pracownicy Kancelarii Sejmu: **Piotr Babiński** i **Artur Kucharski** – z sekretariatu Komisji w Biurze Komisji Sejmowych; **Wojciech Miller** – legislator z Biura Legislacyjnego.

Przewodniczący poseł Grzegorz Schetyna (PO):

Otwieram posiedzenie Komisji. Witam pana ministra Piotra Wawrzyka z MSZ, kandydatów na ambasadorów – pana Macieja Ziętarę i pana Krzysztofa Strzałkę. Dzień dobry.

Porządek obrad obejmuje dwa punkty – w pkt I. rozpatrzenie zawiadomienia Prezesa Rady Ministrów o zamiarze przedłożenia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do ratyfikacji, bez zgody wyrażonej w ustawie sporządzonych w Marrakeszu dnia 18 października 2002 r., w Antalyi dnia 24 listopada 2006 r. i w Guadalajarze dnia 22 października 2010 r. Dokumentów poprawek do Konstytucji i Konwencji Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego, sporządzonej w Genewie dnia 22 grudnia 1992 r. (druk nr 2554), zaś w pkt II. zaopiniowanie kandydatów na stanowisko ambasadora RP pana Macieja Ziętary i pana Krzysztofa Strzałki. Wolne wnioski przewidziane są w sprawach bieżących.

Jeśli nie ma uwag, uznam porządek obrad za przyjęty. Przechodzimy do realizacji pkt I. Marszałek Sejmu na podstawie art. 118 ust. 2 regulaminu Sejmu skierował w dniu 22 maja br. zawiadomienie z druku nr 2554 do naszej Komisji celem zajęcia stanowiska co do zasadności wybranego przez Radę Ministrów trybu ratyfikacji.

Czy pan minister Piotr Wawrzyk chce zabrać głos? Bardzo proszę, panie ministrze.

Podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Piotr Wawrzyk:

Dziękuję bardzo, panie przewodniczący. Wysoka Komisjo, Konstytucja i Konwencja Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego są umowami międzynarodowymi podpisanymi i ratyfikowanymi przez wszystkie państwa świata, w tym także Rzeczpospolitą. Konstytucja jest podstawowym dokumentem Związku, a Konwencja ją uzupełnia.

Co 4 lata organizowana jest konferencja pełnomocników, która jest najwyższym organem decyzyjnym. Konferencja pełnomocników jest wydarzeniem, podczas którego państwa członkowskie podejmują kluczowe decyzje na temat przyszłości organizacji. Tym samym określają zdolność Związku do wpływania na rozwój technologii informacyjnych i komunikacyjnych.

Zmiany wprowadzone podczas konferencji pełnomocników w Kioto w 1994 r. oraz w Minneapolis w 1998 r. zostały ratyfikowane przez Polskę w 1997 r. i w 2002 r. Obecnie ratyfikacji wymagają kolejne zmiany w Marrakeszu, Antalyi oraz w Guadalajarze. Żadnej zmiany do Konwencji nie przyjęto podczas konferencji pełnomocników w 2004 r. Poprawki do Konstytucji i Konwencji przyjmowane na konferencji pełnomocników polegają w głównej mierze na dodaniu nowych modyfikacji oraz uchyleniu istniejących rezolucji i decyzji. Zmiany w tekście dokumentu z 1998 r. w porównaniu ze zmianami przedłożonymi w ratyfikacji dotyczą kwestii prawnych, organizacyjnych i proceduralnych oraz wynikają z dynamicznego rozwoju technologicznego w dziedzinie telekomunikacji i – co jest z tym związane – zmiany priorytetów organizacji. W szczególności dotyczą dopuszczenia do uczestnictwa w konferencjach międzynarodowych organizacji pracy biur sektorowych czy też współpracy z ONZ oraz innymi organizacjami międzynarodowymi.

Przyjęcie poprawek wpłynie na pozytywny obraz Polski na arenie międzynarodowej, szczególnie w środowisku Narodów Zjednoczonych oraz na rozwój współpracy z ONZ w dziedzinie telekomunikacji. Ratyfikacja poprawek wzmocni poczucie przynależności do Związku i wpłynie pozytywnie na polityczny wizerunek kraju oraz może mieć przełożenie na pogłębienie współpracy w zakresie inicjowanych projektów lub wydarzeń. Nie spowoduje konieczności dokonania zmian w obowiązującym ustawodawstwie. Jest zgodna z prawem Unii Europejskiej. Koszty związane z członkostwem RP w Międzynarodowym Związku Telekomunikacyjnym opłacane są corocznie w wysokości 318 tys. franków szwajcarskich i nie ulegną zmianie na skutek ratyfikacji.

Ratyfikacja poprawek nie spełnia przesłanek uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie, o której mowa w art. 89 ust. 1 Konstytucji RP. W związku z powyższym związanie się przez RP niniejszymi poprawkami wymaga ratyfikacji bez uprzedniej zgody wyrażonej w ustawie, zgodnie z art. 89 ust. 2 Konstytucji RP.

Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, zwracam się z uprzejmą prośbą o akceptację zaproponowanego przez rząd trybu ratyfikacji wyżej wymienionych poprawek do Konstytucji i Konwencji sporządzonych w Marrakeszu w 2002 r., Antalyi w 2006 r. oraz w Guadalajarze w 2010 r.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Grzegorz Schetyna (PO):

Dziękuję bardzo, panie ministrze. Czy są pytania w tej sprawie? Nie ma.

Stwierdzam, że w terminie wyznaczonym przez Marszałka Sejmu, tj. do dnia 4 czerwca br. nikt z posłów nie zgłosił zastrzeżeń co do trybu ratyfikacji umowy z druku nr 2554. Otrzymali państwo opinię Biura Analiz Sejmowych.

Czy Biuro Legislacyjne ma uwagi? Nie ma uwag.

Proponuję, aby Komisja przyjęła sprawozdanie o niezgłaszaniu zastrzeżeń. Kto jest za przyjęciem sprawozdania? (12) Kto jest przeciwny? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że Komisja przyjęła sprawozdanie o niezgłaszaniu zastrzeżeń do druku nr 2554.

Przechodzimy do pkt II. Przypominam, że będziemy opiniować kandydatów na ambasadorów. Jako pierwszą opiniujemy kandydaturę pana Macieja Ziętary na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Meksykańskich Stanach Zjednoczonych oraz w kraju dodatkowej akredytacji – Republice Kostaryki.

Bardzo proszę pana ministra Piotra Wawrzyka o przedstawienie kandydatury pana Macieja Ziętary.

Podsekretarz stanu w MSZ Piotr Wawrzyk:

Dziękuję bardzo, panie przewodniczący. Wysoka Komisjo, pan Maciej Ziętara jest zawodowym dyplomatą. Obecnie pełni funkcję radcy ministra w Departamencie Ameryki

MSZ. Od 2002 r. jest urzędnikiem służby cywilnej. W 2016 r. uzyskał czwarty stopień służbowy urzędnika służby cywilnej.

Pan Maciej Ziętara urodził się w Kielcach. Z wykształcenia jest iberystą. W 1994 r. ukończył studia neofilologii Uniwersytetu Warszawskiego. W latach 1995-1997 studiował na Narodowym Autonomicznym Uniwersytecie Meksyku, uzyskując tytuł magistra w dziedzinie latynoamerykanistyki ze specjalizacją w zakresie historii Meksyku. Przed rozpoczęciem pracy w MSZ pan Maciej Ziętara zajmował się przekładami literatury i krytyką literacką. Debiutował w 1988 r. w drugoobiegowym piśmie „Nurt". Współpracował również z wydawnictwami Muza i Noir sur Blanc oraz pismem „Literatura na Świecie". Publikował przekłady emigracyjnych pisarzy kubańskich. Pisał m.in. o twórczości Jorge Luisa Borgesa. W 2000 r. został wyróżniony przez Stowarzyszenie Tłumaczy Polskich za przekład prozy. W Chile opublikował antologię współczesnej poezji polskiej w swoim przekładzie.

W 1999 r. został przyjęty na aplikację dyplomatyczno-konsularną na podstawie egzaminu konkursowego, którą ukończył w roku 2000. Kariera zawodowa pana Ziętary była związana z regionem Ameryki Łacińskiej. Pracował bowiem w Departamencie Ameryki MSZ oraz na placówkach w Chile i Kolumbii. W ambasadzie RP w Santiago w latach 2003-2009 w randze II, a następnie I sekretarza odpowiadał za sprawy polityczne, konsularne i promocję prasy. Pełnił również funkcję zastępcy ambasadora. W ostatnim roku swojej misji był kierownikiem placówki w randze charge d'affaires ad interim. Brał udział w negocjacjach umów dwustronnych z Chile, jak umowa o współpracy w zwalczaniu przestępczości zorganizowanej. Na podkreślenie zasługuje zaangażowanie we współpracę z Polonią i społecznością żydowską, której efektem była wystawa poświęcona historii chilijskiej Polonii oraz publikacja dotycząca problematyki polsko-żydowskiej.

W latach 2009-2012 pan Maciej Ziętara pracował w Departamencie Ameryki. Był odpowiedzialny za stosunki dwustronne z Kubą, Wenezuelą i państwami karaibskimi, a także pomoc rozwojową dla tych państw i współpracę z polskimi organizacjami pozarządowymi. W latach 2012-2016 pełnił funkcję ambasadora RP w Kolumbii, akredytowanego m.in. w Panamie. Doprowadził do intensyfikacji relacji politycznych z Kolumbią i Panamą, czego efektem były wizyty prezydenta Panamy i minister spraw zagranicznych Kolumbii w Warszawie, konsultacje polityczne z Kolumbią i Panamą oraz wizyta wiceministra gospodarki RP w Kolumbii.

Pan Maciej Ziętara prowadził również lobbing na rzecz kandydatury Polski do Rady Bezpieczeństwa, uzyskując poparcie Dominikany i Panamy. W swojej misji pan Maciej Ziętara skoncentrował się także na wspieraniu polskich przedsiębiorstw, doprowadzając m.in. do współpracy firm sektora spożywczego, transportowego, obronnego, górniczego, energetycznego oraz pierwszej od wielu lat wizyty przedstawicieli panamskich sił zbrojnych w Polsce. W tym okresie ambasada zabiegała także o zniesienie barier pozataryfowych dla polskich produktów. W latach 2012-2016 eksport do Kolumbii wzrósł o ponad 100%. Doszło również do pierwszej polskiej inwestycji w tym kraju.

Kandydat zainicjował również program dyplomacji sportowej między Polską a Kolumbią, polegający na rozgrywkach szkoleniowych dla grupy kolumbijskiej młodzieży wywodzącej się z regionów dotkniętych konfliktem zbrojnym. Podczas jego misji placówka zorganizowała istotne wydarzenia promujące Polskę, jak prezentacja retrospektywnej wystawy polskiego plakatu czy udział polskich zespołów jazzowych i reżyserów w festiwalach muzycznych i filmowych.

Po powrocie do Warszawy w 2016 r. podjął ponownie pracę w Departamencie Ameryki, gdzie odpowiada za relacje z państwami andyjskimi. Uczestniczył w procesie ponownego otwarcia i reaktywacji polskiej ambasady w Panamie. Organizował także konsultacje polityczne z Kolumbią, Peru i Chile.

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, kandydat biegle włada językami: hiszpańskim, angielskim i francuskim. Biorąc pod uwagę bardzo dobre przygotowanie kandydata, jego doświadczenie zawodowe oraz znajomość regionu, pragnę zarekomendować pana Macieja Ziętarę na stanowisko ambasadora RP w Meksykańskich Stanach Zjednoczonych oraz w Republice Kostaryki.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Grzegorz Schetyna (PO):

Dziękuję, panie ministrze. Bardzo proszę pana Macieja Ziętarę o przedstawienie koncepcji funkcjonowania placówki.

Kandydat na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Meksykańskich Stanach Zjednoczonych oraz w kraju dodatkowej akredytacji – Republice Kostaryki Maciej Ziętara:

Serdecznie dziękuję, panie ministrze, za przedstawienie mojej kandydatury.

Szanowny panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, szanowni państwo. Priorytety mojej misji w Meksykańskich Stanach Zjednoczonych określiłbym następująco – utrzymanie relacji politycznych z Meksykiem na wysokim poziomie w perspektywie partnerstwa strategicznego, zgodnie z deklaracją prezydentów RP i Meksyku z 2017 r.; wspieranie polskich przedsiębiorstw, poszukiwanie nisz gospodarczych, eksportowych dla polskich firm; wzmocnienie polskiego wizerunku w Meksyku i Kostaryce; integracja środowisk polonijnych.

Polskę i Meksyk łączy wspólna historia. W 1942 r. premier RP gen. Władysław Sikorski złożył wizytę w Meksyku, a kilka miesięcy później Meksyk przyjął 1,5-tysięczną grupę polskich uchodźców, którzy ze Związku Sowieckiego, poprzez Iran i Indie, dotarli do hacjendy Santa Rosa i tam spędzili nie tylko lata wojny, ale również wielu z nich na zawsze pozostało w Meksyku. Hacjenda Santa Rosa jest do dzisiaj symbolem solidarności i przyjaźni między naszymi narodami. Współczesny Meksyk to państwo o ogromnym potencjale gospodarczym – 15. gospodarka świata, 11. gospodarka pod względem parytetu siły nabywczej. Meksyk przykuwa uwagę polskiego biznesu, świata akademickiego i polskich artystów.

W kwietniu 2017 r. wizytę w Meksyku złożył pan prezydent Andrzej Duda. Była to pierwsza wizyta prezydenta RP w tym kraju. Podpisano wówczas deklarację w kierunku partnerstwa strategicznego między Polską a Meksykiem oraz 11 porozumień sektorowych, które tworzą bardzo korzystne ramy dla rozwoju wszechstronnej współpracy z tym krajem.

Priorytetem będzie zatem skonstruowanie konkretnych projektów na podstawie podpisanych wówczas porozumień, utrzymywanie regularnych kontaktów na szczeblu podsekretarzy stanu. Celem perspektywicznym będzie doprowadzenie do wizyty prezydenta Meksyku w Polsce i podniesienie relacji z Meksykiem do partnerstwa strategicznego. W pierwszym okresie mojej misji najistotniejsze będzie nawiązanie roboczych kontaktów z nową meksykańską administracją, która obejmie władzę w grudniu 2018 r. Niezależnie od wyniku wyborów nie dostrzegamy ryzyka dla współpracy dwustronnej.

Będę przywiązywał szczególną wagę do współpracy międzyparlamentarnej. W obu parlamentach działają grupy przyjaźni, w Sejmie i Senacie RP oraz w Kongresie Meksyku. Wybory w Meksyku, które odbędą się 1 lipca, obejmują cały Kongres. Dlatego podejmę lobbing na rzecz utworzenia jak najszybciej grupy przyjaźni meksykańsko-polskiej.

Istotną formą współpracy jest współpraca samorządowa. Władze samorządowe zrealizowały ciekawe misje do niektórych państw latynoamerykańskich, m.in. do Kolumbii. Będę zachęcał polskie samorządy do organizowania takich misji połączonych z komponentem gospodarczym i akademickim. Szanse na rozwój relacji dwustronnych upatruję również we współpracy policyjnej. Będę wspierał pierwszy projekt szkoleń policyjnych na podstawie podpisanego w ubiegłym roku listu intencyjnego o współpracy między MSW obu krajów. W tym roku rozpocznie swoją działalność attachat obrony RP w Meksyku. Jest to pole współpracy dotychczas nie do końca zbadane, które może okazać się interesujące.

Jeśli chodzi o Kostarykę, głównym celem będzie reaktywacja kontaktów politycznych na wysokim szczeblu, doprowadzenie do konsultacji politycznych oraz podpisanie porozumienia ustanawiającego regularne konsultacje polityczne między Polską a Kostaryką.

Dyplomacja ekonomiczna. Współpraca z Meksykiem przedstawia się bardzo dobrze na tle całego regionu. Meksyk jest głównym odbiorcą polskiego eksportu w Ameryce Łacińskiej. W ubiegłym roku obroty wyniosły ponad 1,3 mld USD, przy czym odnotowa-

liśmy deficyt w wysokości zaledwie 3 mln. We wzajemnej współpracy gospodarczej pojawiły się również istotne inwestycje. Polskie firmy zainwestowały w Meksyku ok. 20 mln USD w sektorach motoryzacyjnym, turystycznym, meblarskim. Meksykańskie przedsiębiorstwa zainwestowały blisko 90 mln USD, głównie w sektorze produkcji cementu oraz motoryzacyjnym.

Potencjał Meksyku został dostrzeżony przez sektor gospodarki. Ministerstwo Rozwoju zaliczyło Meksyk do grupy pięciu rynków perspektywicznych dla polskiego eksportu. Ostatnio ruszył program „Polskie Mosty Technologiczne", w którym znalazły się Stany Zjednoczone, Kanada i Meksyk. Program prowadzony jest przez PAIZ i obejmuje wsparcie dla eksporterów zainteresowanych tymi trzema rynkami. W 2017 r. uruchomiono w Meksyku zagraniczne biuro handlowe. Było to pierwsze biuro uruchomione w Ameryce Łacińskiej. Mam nadzieję na dobrą współpracę z biurem w promowaniu polskiej gospodarki.

Celem placówki będzie również dążenie do zniesienia barier pozataryfowych istniejących w handlu dwustronnym. Dotyczą one m.in. eksportu polskiej wieprzowiny i kauczuku syntetycznego. Istotne są prowadzone pomiędzy UE a Meksykiem negocjacje zmodernizowanej umowy globalnej. Dotyczą one głównie kwestii gospodarczych. Jeśli umowa zostanie podpisana i wejdzie w życie, stworzy to zupełnie nowe możliwości dla polskiego eksportu, ponieważ zostaną zniesione cła na 90% produktów we wzajemnych obrotach między UE a Meksykiem.

Jeśli chodzi o Kostarykę, obroty utrzymują się na dość niskim poziomie – 135 mln USD. Szanse upatruję w zielonych technologiach. Kostaryka jest państwem zaawansowanym, jeśli chodzi o energię odnawialną. Zamierzam promować na targach branżowych polskie firmy specjalizujące się w zielonej technologii.

Trzeci priorytet to wzmocnienie polskiego wizerunku. Meksyk jest niezmiernie ważnym ośrodkiem kultury promieniującym na cały obszar Ameryki Łacińskiej. Chciałbym popularyzować wiedzę o roli Polski i Polaków w okresie drugiej wojny światowej oraz twórczości polskich artystów, którzy na stałe wpisali się w historię kultury meksykańskiej. Będę kontynuował dialog ze społecznością żydowską, istotny dla wizerunku Polski w Meksyku. Jest to bardzo wpływowa społeczność. Będę się koncentrować na takich kwestiach, jak dziedzictwo polskich Żydów czy polscy sprawiedliwi. Będę również dążył do publikacji na rynku meksykańskim książek poświęconych Polsce, zwłaszcza w okresie drugiej wojny światowej.

Istotnym zadaniem będzie reaktywacja katedry kultury polskiej na Narodowym Autonomicznym Uniwersytecie Meksyku. Myślę o kilkutygodniowych wykładach prowadzonych przez najlepszych polskich akademistów, specjalizujących się w kulturze i historii Polski. Będę również kontynuował promocję studiów w Polsce wśród studentów meksykańskich. Obecnie na polskich uczelniach studiuje ok. 200 studentów z Meksyku.

Ostatni priorytet to integracja środowisk polonijnych. Polonia w Meksyku to grupa 3 tys. Polaków pierwszego pokolenia i 15-tysięczna grupa potomków Polaków, głównie polskich Żydów. Jednym z istotnych celów będzie współpraca ze Stowarzyszeniem Polsko-Meksykańskim, wspieranie działalności punktu konsultacyjnego działającego przy placówce, zaś w sferze konsularnej reagowanie na wszelkie sygnały problemów polskich obywateli przebywających w Meksyku.

Uprzejmie dziękuję państwu za poświęconą uwagę. W razie pytań pozostaję do państwa dyspozycji.

Przewodniczący poseł Grzegorz Schetyna (PO):

Dziękuję bardzo za prezentację. Czy są pytania? Bardzo proszę, poseł Wojtkiewicz.

Poseł Michał Wojtkiewicz (PiS):

Środowisko polonijne nie jest duże. Jakie regiony Meksyku zamieszkuje Polonia? Czy tylko Meksyk i również inne regiony są ostoją polskości?

Przewodniczący poseł Grzegorz Schetyna (PO):

Czy są jeszcze pytania do kandydata? Jeśli nie, to bardzo proszę o odpowiedź.

Kandydat na ambasadora RP Maciej Ziętara:

Bardzo dziękuję, panie pośle, za to pytanie. Polonia meksykańska jest skoncentrowana w mieście Meksyk, w którym mieszka ok. 1 tys. Polaków mówiących po polsku urodzonych w Meksyku. Pozostałe ważne skupiska Polonii to Guadalajara, Monterrey i Jalapa, w której mieszka duża grupa polskich muzyków. Wyemigrowali oni z Polski w latach 70. i 80. Stworzyli nie tylko orkiestrę symfoniczną w Jalapie, ale też szkolnictwo muzyczne. Meksyk zawdzięcza im szkolnictwo muzyczne na wysokim poziomie. W pozostałych miastach mieszka kilka – kilkanaście osób.

Przewodniczący poseł Grzegorz Schetyna (PO):

Dziękuję bardzo.

Poseł Michał Wojtkiewicz (PiS):

Polonia nie jest liczna. Czy ma pan program, żeby tych ludzi związać z ambasadą, z polskością? Może szkoła muzyczna byłaby dobrym wejściem polskiej kultury na rynek meksykański? Czy uwzględnia to pan w swoich planach?

Przewodniczący poseł Grzegorz Schetyna (PO):

Proszę bardzo.

Kandydat na ambasadora RP Maciej Ziętara:

Wśród Polonii działa kilkunastu artystów – muzyków, aktorów. Chciałbym organizować wydarzenia kulturalne, ale z udziałem Polonii, w których to oni byliby aktorami, a nie artyści, których placówka zapraszałaby wyłącznie z Polski. Przy placówce działa szkolny punkt konsultacyjny, który integruje młodzież i rodziców dzieci.

Jeśli chodzi o przyciągnięcie starszego pokolenia, które – być może – jest już oderwane od kraju, chciałbym przypominać o historii uchodźców w Santa Rosa, również o emigracji żydowskiej, która przybyła w latach 20. do Meksyku. Będę szukał takich wątków, które byłyby dla środowisk polonijnych interesujące.

Przewodniczący poseł Grzegorz Schetyna (PO):

Dziękuję bardzo za tę odpowiedź.

Przechodzimy do drugiej kandydatury – pana Krzysztofa Strzałki na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Republice Słowackiej. Bardzo proszę pana ministra Piotra Wawrzyka o przedstawienie kandydatury.

Podsekretarz stanu w MSZ Piotr Wawrzyk:

Panie przewodniczący, Wysoka Komisjo, pan Krzysztof Strzałka jest zawodowym dyplomatą, z 18-letnim stażem pracy w MSZ. Przeszedł wszystkie szczeble kariery w służbie dyplomatycznej – od aplikacji dyplomatyczno-konsularnej, do obecnie pełnionego stanowiska zastępcy dyrektora departamentu.

Od 12 lat jest urzędnikiem mianowanym służby cywilnej, obecnie czwartego stopnia. Posiada wszechstronne przygotowanie i bogate doświadczenie pracy w dyplomacji, zarówno w dziedzinie spraw politycznych i konsularnych, jak i w kwestiach polonijnych, strategicznych oraz promocji Polski na świecie. W trakcie swojej kariery dyplomatycznej pełnił m.in. funkcję I sekretarza w wydziale politycznym ambasady RP w Rzymie w latach 2000-2005, radcy w Departamencie Strategii i Planowania Polityki Zagranicznej, a następnie w Departamencie Europy, w którym odpowiadał za kwestie dwustronnych relacji z krajami Europy Południowo-Zachodniej, zwłaszcza z Włochami i Stolicą Apostolską.

W latach 2008-2012 był konsulem generalnym w Mediolanie, gdzie oprócz spraw konsularnych i polonijnych rozbudował promocję kulturalną i gospodarczą Polski na północy Włoch. Po powrocie do centrali zajmował samodzielne stanowisko jako I radca w Departamencie Współpracy z Polonią i Polakami za Granicą. Od połowy 2013 r. pracuje w Departamencie Dyplomacji Publicznej i Kulturalnej. Początkowo zajmował samodzielne stanowisko koordynatora ds. dyplomacji historycznej, naukowej i edukacyjnej, a następnie kierownika referatu i naczelnika. Od kwietnia 2016 r. do chwili obecnej jest radcą – ministrem, zastępcą dyrektora Departamentu Dyplomacji Publicznej i Kulturalnej. W ostatnim czasie samodzielnie kierował tym departamentem, w którym odpo-

wiadał m.in. za programowanie i realizację projektów promocyjnych, dyplomację historyczną i naukową oraz kwestie strategiczne i wizyty studyjne.

Pan Krzysztof Strzałka jest z wykształcenia historykiem i politologiem, absolwentem studiów historycznych na Uniwersytecie Jagiellońskim, na którym również obronił doktorat z nauk politycznych i z którym związany jest naukowo do chwili obecnej. Na tymże uniwersytecie studiował także prawo oraz ukończył podyplomowe studium zarządzania i biznesu. Jest również absolwentem Wydziału Nauk Politycznych Uniwersytetu La Sapienza w Rzymie, na którym ukończył z wyróżnieniem stosunki międzynarodowe.

Obok służby w dyplomacji pan Krzysztof Strzałka prowadzi od kilku lat pracę naukowo-dydaktyczną i badawczą jako adiunkt w Instytucie Europeistyki na Wydziale Studiów Międzynarodowych i Politycznych Uniwersytetu Jagiellońskiego, a także od 2015 r. w Instytucie Studiów Politycznych PAN. Był wielokrotnie stypendystą programów TEMPUS i ERASMUS, m.in. we Włoszech i Wielkiej Brytanii, a także prestiżowych programów stypendialnych Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej dla młodych naukowców oraz Fundacji Lanckorońskich. Prowadził wykłady dotyczące polityki zagranicznej europejskiej i polskiej oraz promocji Polski w świecie na prestiżowych uniwersytetach we Włoszech, m.in. w Mediolanie, Padwie, Bolonii i Rzymie.

Jest autorem kilkudziesięciu prac naukowych z dziedziny historii dyplomacji, współczesnych stosunków międzynarodowych, relacji polsko-włoskich, dyplomacji publicznej i polityki międzynarodowej Stolicy Apostolskiej. Prace te publikował zarówno w języku polskim, jak i w języku włoskim i angielskim. Obecnie finalizuje habilitację z zakresu dyplomacji współczesnej.

Pan Krzysztof Strzałka zna bardzo dobrze język angielski i włoski. Posługuje się w stopniu podstawowym językiem rosyjskim i francuskim. Intensywnie uczy się języka słowackiego. Jego hobby to turystyka górska i sporty zimowe oraz lotnictwo.

Biorąc powyższe pod uwagę, chciałbym zarekomendować i prosić państwa o zaaprobowanie kandydatury pana Krzysztofa Strzałki na ambasadora RP w Republice Słowackiej.

Dziękuję bardzo.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję, panie ministrze.

Bardzo proszę kandydata o prezentację koncepcji pracy na placówce.

Kandydat na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Republice Słowackiej Krzysztof Strzałka:

Szanowny panie przewodniczący, szanowny panie ministrze, szanowni państwo posłowie. Mam przyjemność przedstawić Wysokiej Komisji moje priorytety działania jako kandydata na ambasadora RP w Bratysławie. Uzupełnię je wstępem o sytuacji wewnętrznej i polityce zagranicznej Słowacji oraz podsumowaniem. Będę prosił Komisję o pozytywne zaopiniowanie mojej kandydatury.

Tytułem wstępu pragnę podkreślić, że wszystkie działania, które będę podejmował jako kierownik placówki, będą służyć realizacji priorytetów i celów polskiej polityki zagranicznej oraz ochronie interesów i racji stanu RP, a także jej obywateli. Podstawowymi wytycznymi moich działań będą zadania polskiej polityki zagranicznej na kolejne lata określone w strategii polskiej polityki zagranicznej na lata 2017-2021, rządowym programie współpracy z Polonią i Polakami za granicą do 2020 r. oraz kierunkach promocji Polski za granicą na lata 2017-2027, a także priorytety formułowane przez MSZ na dany rok.

Wśród wytycznych MSZ na 2018 r. szczególnie istotne dla zadań placówki będą te, które dotyczą działań Polski w Słowacji w ramach NATO, UE, współpracy naszego kraju w regionie Europy Środkowowschodniej i w ramach Grupy Wyszehradzkiej. Niezwykle ważną przesłanką w moich działaniach jest fakt, iż Słowacja jest bliskim, przyjaznym Polsce sąsiadem, bardzo ważnym partnerem gospodarczym, sojusznikiem w NATO, UE, a także oddanym współpracownikiem w ramach Grupy Wyszehradzkiej.

Krótko o sytuacji wewnętrznej na Słowacji. Od wyborów w 2016 r. na Słowacji władzę sprawuje centrolewicowa koalicja utworzona z trzech partii – socjaldemokratycz-

nej, etatystycznej partii chrześcijańsko-narodowej oraz konserwatywno-liberalnej partii mniejszości węgierskiej. Sytuacja wewnętrzna na Słowacji na początku 2018 r. zdominowana została przez kryzys społeczno-polityczny wywołany zabójstwem dziennikarza śledczego Jana Kuciaka i jego narzeczonej. Wywołało to masowe demonstracje, nieznane wcześniej i doprowadziło do kryzysu rządowego, w wyniku którego w połowie marca prezydent Słowacji przyjął dymisję dotychczasowego wieloletniego premiera i zastąpił go dotychczasowym wicepremierem Petro Pellegrinim. Zostało zmienionych również kilku ministrów.

Ujawnione przez dziennikarza śledczego powiązania korupcyjne rządu z różnymi sferami mafii włoskiej oraz nieprzejrzystość niektórych procedur, w tym również w kwestii dysponowania środkami finansowymi, znacznie nadwerężyły wizerunek międzynarodowy Słowacji. Nowy rząd słowacki stara się odbudować prestiż kraju poprzez nowe otwarcie, kierowanie impulsu na modernizację gospodarki i cyfryzację. Ujawnił się natomiast pewien trend spadkowy obecnej koalicji centrolewicowej, który znalazł odzwierciedlenie m.in. w wyborach samorządowych w listopadzie ubiegłego roku. Rządząca koalicja i jej przedstawiciele ponieśli dużą porażkę.

Słowacka gospodarka ze wzrostem PKB na poziomie ponad 3,5% należy do jednych z najbardziej dynamicznych w regionie i w ramach UE, i wykazuje tendencję wzrostową.

Jeśli chodzi o politykę zagraniczną Słowacji, Słowacja jest niedużym krajem, ale bardzo aktywnym na arenie międzynarodowej. W drugiej połowie 2016 r. z sukcesem sprawowała przewodnictwo w Radzie UE, a od lipca br. będzie przewodniczyć Grupie Wyszehradzkiej. Od 2019 r. będzie przewodniczyć OBWE i w radzie ministerialnej OECD. Stoją więc przed nią wielkie wyzwania. Minister spraw zagranicznych Słowacji był przewodniczący 72. Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych, a słowaccy dyplomaci bardzo aktywnie uczestniczą w pracach wielu organizacji międzynarodowych.

Głównym czynnikiem determinującym politykę zagraniczną Słowacji w latach 2017-2018 była kwestia przynależności tego kraju do tzw. jądra integracji europejskiej, kampania zmierzająca do włączenia Słowacji do integralnego grona państw UE w ramach strefy euro. Za najważniejszy instrument realizacji polityki regionalnej Słowacja uznaje Grupę Wyszehradzką. Popularność Grupy Wyszehradzkiej na Słowacji jest bardzo duża w stosunku do pozostałych krajów na poziomie 50%, zwłaszcza wśród młodzieży.

Przewodnictwo Słowacji w Grupie Wyszehradzkiej będzie zmierzało przede wszystkim do odbudowania prestiżu i widzialności Grupy w ramach UE. Stąd trzy priorytety, które Słowacja zamierza realizować to, po pierwsze, szeroko pojęte wzmocnienie współpracy europejskiej, w tym organizacja wielu spotkań z partnerami zewnętrznymi, nie tylko europejskimi. Po drugie, bezpieczeństwo w otoczeniu Grupy Wyszehradzkiej – zarówno zagadnienia klasycznego bezpieczeństwa, jak i energetycznego. Po trzecie, nastawienie na nowoczesne obszary współpracy – cyfryzację, badania i rozwój.

Jeśli chodzi o kontakty z najbliższymi partnerami, w kontaktach z Rosją Słowacja ma na względzie głównie zabezpieczenie własnych interesów energetycznych i gospodarczych. Opowiada się za odnowieniem dialogu z Rosją w ramach Unii Europejskiej. Wykazuje też dosyć dużą aktywność w relacjach z najbliższymi sąsiadami, a także z krajami Bałkanów Zachodnich.

Stosunki z Polską zostały nawiązane po podziale Czechosłowacji na początku 1993 r. Bazują one na szerokiej bazie traktatowej, wielu umowach, porozumieniach, które sprawiają, że te kontakty są bardzo dynamiczne. Stosunkowo długa naturalna granica między Polską a Słowacją, licząca prawie 541 km, przebiegająca przez Karpaty sprzyja rozwojowi relacji polsko-słowackich, ale zarazem stanowi pewną barierę w kontaktach, zwłaszcza w zakresie połączeń infrastrukturalnych. Niedostatki infrastruktury transportowej powodują, że kontakty polsko-słowackie nie są w pełni rozbudowane. Potencjał mógłby być znacznie lepiej wykorzystany. Cenną bazą rozwoju współpracy jest wzajemna sympatia elit oraz społeczeństw po obu stronach granicy, która sprawia, że coraz lepsze jest wzajemne zrozumienie. Ten potencjał powinien jednak być znacznie lepiej wykorzystany.

W sferze politycznej stosunki polsko-słowackie rozwijają się bardzo dobrze, zarówno na bazie istniejących struktur, jak również w kontekście współpracy w ramach grupy

Wyszehradzkiej. Dynamika kontaktów bilateralnych jest bardzo wysoka, zarówno na poziomie spotkań głów państw, szefów rządów, jak również ministrów, wiceministrów i kontaktów roboczych. Te kontakty stały się regularne. Spotkania odbywają się kilka razy do roku. W ubiegłym roku doszło do czterech spotkań prezydentów. Na poziomie rządowym odbywają się międzyrządowe konsultacje. Ostatnie odbyły się w maju ubiegłego roku. Pod koniec kwietnia bieżącego roku nowy premier przybył do Warszawy na jedną ze swoich pierwszych wizyt. Również ministrowie spraw zagranicznych w tym roku spotkali się dwukrotnie – w Nowym Jorku oraz w Bratysławie. Kontakty parlamentarne są niezwykle intensywne. Zarówno prezydia obu parlamentów, jak i grupy parlamentarne działają niezwykle aktywnie w różnych dziedzinach, również w komisjach transportu i infrastruktury.

Bardzo dobrze rozwijają się kontakty gospodarcze. Chciałbym przypomnieć, że Polska jest dla Słowacji trzecim partnerem handlowym, natomiast Słowacja jest dla Polski trzynastym partnerem handlowym. Wysokość wymiany handlowej osiągnęła w ubiegłym roku prawie 9 mld euro, z bilansem korzystnym dla Polski. Pewną troską napawa poziom inwestycji bezpośrednich polskich na Słowacji i słowackich w Polsce. Inwestycje słowackie w Polsce kształtują się na poziomie 140-150 mld euro, zaś polskie są nieco wyższe – prawie 385 mld euro. Są one mało różnorodne. Jest to zadanie dla kierownika placówki w przyszłych działaniach na terenie Republiki Słowackiej.

W relacjach dwustronnych nie ma zasadniczej różnicy stanowisk. Oczywiście zdarzają się różne spojrzenia, np. w aspekcie relacji z Rosją, Ukrainą i czasem inna wrażliwość na niektóre kwestie europejskie, w tym integracji europejskiej. Istotne znaczenie dla obu krajów ma zdynamizowanie rozwoju wschodnich regionów, czyli Małopolski i Podkarpacia, a po stronie słowackiej Kraju Preszowskiego i Koszyckiego, rozbudowa połączeń transportowych i infrastrukturalnych, w tym energetycznych, a także kontakty samorządowe i wymiana kulturalna. Liczbę Polaków zamieszkujących Słowację szacuje się na ok. 4 tys. osób. Działają oni w dwóch stowarzyszeniach polonijnych. Obraz Polski w słowackich mediach jest raczej pozytywny i wyważony. Pozytywnie postrzegana jest polska gospodarka.

Jeśli chodzi o moje priorytety, podzieliłem je na trzy zasadnicze obszary: sferę polityczna, gospodarczą i dyplomacji publicznej. Dyplomacja publiczna stanowiąca tzw. miękką siłę uzupełnia sferę polityczną i gospodarczą. Po pierwsze, chciałbym doprowadzić do znaczącego wzmocnienia kontaktów dwustronnych, aby międzyrządowe konsultacje odbywały się wraz z forum dyskusyjnym polsko-słowackim i forum gospodarczym, tworząc w ten sposób szerszą platformę dyskusji i koordynacji.

Po drugie, zamierzam wykorzystać przewodnictwo Słowacji w Grupie Wyszehradzkiej, OBWE, OECD i polskie w Procesie berlińskim w celu zbliżenia stanowisk obu państwu oraz w ramach Grupy Wyszehradzkiej w wielu kwestiach europejskich, jak wieloletnie ramy finansowe, polityka spójności, integracja, migracja, a także relacje z Rosją.

Po trzecie, chciałbym doprowadzić do wzmocnienia współpracy w sferze bezpieczeństwa, przede wszystkim w zakresie dwustronnych projektów przemysłów zbrojeniowych, współpracy wojskowej oraz wyczulać na obecność NATO na wschodniej flance. Słowacja prezentuje w tej sprawie nieco inną wrażliwość.

W sferze gospodarczej priorytetem będzie intensyfikacja współpracy gospodarczej, przede wszystkim doprowadzenie do pewnego zróżnicowania inwestycji polskich na Słowacji i słowackich w Polsce i do zwiększenia ich wolumenu. Po drugie, pragnąłbym mocno wspierać działania zmierzające do znaczącej poprawy infrastruktury połączeń transportowych, infrastrukturalnych, energetycznych, w kontekście korytarza Północ – południe, łącznika gazowego będącego w trakcie budowy, stanowiącego wielką przyszłość i wyzwanie dla obu krajów. Poprawa infrastruktury transportowej jest warunkiem niezbędnym dla wykorzystania całego potencjału rozwoju relacji dwustronnych. Po trzecie, dążenie do lepszego wykorzystania przez słowackich przewoźników potencjału polskich portów lotniczych i morskich.

Te działania w sferze twardej dyplomacji chciałbym wesprzeć trzecim filarem, czyli dyplomacja publiczną. Po pierwsze, chciałbym utrzymać pozytywny wizerunek Polski

i Polaków na terenie Słowacji, kształtować pozytywnie opinię środowisk opiniotwórczych na temat polskiej polityki zagranicznej i dbać o polskie interesy.

Po drugie, zamierzam doprowadzić do znaczącego wzmocnienia współpracy między szkołami wyższymi, instytutami badawczymi. W tej dziedzinie jest duży potencjał rozwojowy i możliwość wykorzystania Funduszu wyszehradzkiego.

Po trzecie, chciałbym rozwijać relacje kulturalne, dowartościować liczne inicjatywy i godnie uczcić setną rocznicę nawiązania stosunków dyplomatycznych, którą w przyszłym roku Polska i Słowacja będzie obchodzić.

Po czwarte, będę wspierać współpracę między samorządami, nie tylko przygranicznymi, a także pomiędzy organizacjami pozarządowymi w kierunku wzmocnienia tego przekazu i zachęcał do szerszej współpracy w ramach rozbudowy infrastruktur oraz organizacji wspólnych przedsięwzięć przygranicznych i sportowych.

Będę blisko współpracował z nieliczną, ale aktywną Polonią na Słowacji. Chciałbym także doprowadzić do otwarcia nowego konsulatu honorowego na terenie Republiki Słowackiej.

Konkludując, chciałbym dodać pewien wątek osobisty związany z moim życiorysem. Otóż urodziłem się i wychowałem na Podkarpaciu. Od prawie 30 lat mieszkam w Krakowie, czyli w Małopolsce. Jestem blisko związany z tymi dwoma polskimi regionami. Są to dwa regiony polski, które mają najbliższe relacje ze Słowacją, nie tylko z regionami przygranicznymi. Często spotykam się ze Słowakami, wielokrotnie przebywałem na terenie Słowacji. Posiadam tam kontakty naukowe. Muszę przyznać, że perspektywa południowej Polski postrzegania Słowacji jest bliższa niż w innych częściach Polski. Zrozumienie w pewnych sprawach też jest nieco lepsze.

Chciałbym użyć instrumentów dyplomacji publicznej i kulturalnej w większym stopniu, również poprzez liczne kontakty z samorządami słowackimi. Zamierzam bardzo dużo czasu poświęcić na kontakty samorządowe, aby uwrażliwić na pewne kwestie, zwłaszcza połączenia infrastrukturalne, transportowe. Uważam, że odwołanie się do ambitnych projektów, np. wspólna organizacja imprez sportowych o zasięgu europejskim, służyłoby promocji połączeń infrastrukturalnych i byłoby z korzyścią dla obu krajów. Tworzyłoby to sieć połączeń w ramach Europy Środkowowschodniej na osi Północ – Południe.

Bardzo dziękuję państwu za uwagę. Proszę o pozytywne zaopiniowanie mojej kandydatury.

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo za prezentację.

Otwieram dyskusję. Czy są pytania ze strony państwa posłów? Pani poseł Bartuś, bardzo proszę.

Poseł Barbara Bartuś (PiS):

Dziękuję. Państwo przewodniczący, panie ambasadorze. Ja również jestem z południa Polski, z powiatu sąsiadującego ze Słowacją. Dlatego z wielkim zainteresowaniem słuchałam tego, co pan mówił. W przyszłą sobotę organizujemy z panem marszałkiem Kuchcińskim konferencję przy granicy. Jest to konferencja międzynarodowa. Liczymy na dyskusję polsko-słowacką. Słowacja jest w trudnym momencie, trochę na zakręcie. Temat ten przewija się również w rozmowach ze słowackimi samorządowcami.

Chciałabym zapytać o dwie sprawy. Pierwsza dotyczy infrastruktury. Byłam świadkiem podpisywania umowy ze Słowakami 8 lat temu. Miała powstać droga, ale nic z tego nie wyszło. Potem jeszcze raz podpisano umowę, ale drogi nadal nie ma. Problemy występują po stronie słowackiej.

Zgłaszane są też do mnie problemy związane z ochroną środowiska. Każdy kraj ma własne uregulowania w tym zakresie. U nas zwierzyna jest chroniona, dokarmiana. Kiedy zwierzyna przechodzi na tereny słowackie, jest odstrzelana. Słowacy mają do tego bardzo liberalne podejście. Wiadomo, że nie możemy ingerować w prawo słowackie, ale problemy przy granicy są często poruszane.

Czy w kwestii infrastruktury drogowej ma pan jakieś pomysły bardziej konkretne?

Dziękuję.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Pan minister Waszczykowski, bardzo proszę.

Poseł Witold Waszczykowski (PiS):

Chciałbym przypomnieć panu ambasadorowi, że w Bratysławie jest siedziba Funduszu wyszehradzkiego. Trzeba mieć baczenie na to, żeby pieniądze były wydatkowane należycie, czyli służyły wspólnym interesom.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję bardzo. Jeśli nie ma więcej pytań, bardzo proszę kandydata o udzielenie odpowiedzi.

Kandydat na ambasadora RP Krzysztof Strzałka:

Bardzo dziękuję za te uwagi i pytania. Jeśli chodzi o pytanie pani poseł, będę starał się używać wielu instrumentów dyplomacji publicznej, kulturalnej w celu współpracy z samorządami, w tym nakłonienia partnerów do współpracy z Polską.

Liczba wydawanych pozwoleń na polowania dla słowackich myśliwych jest spora. Rozumiem, że jest to pewien problem na pograniczu polsko-słowackim. Będę starał się być często w rejonach przygranicznych, rozmawiać ze stowarzyszeniami, które w tych sprawach mają coś do powiedzenia i wyczulić ich na te problemy. Ochrona środowiska jest niezwykle ważna dla obu krajów.

Drugie pytanie dotyczyło budowy połączeń infrastrukturalnych, szczególnie transportowych. Były lansowane różne ciekawe pomysły, ale trudne do realizacji, jak choćby tunel pod Tatrami, który by znacznie ułatwił transport drogowy. Te projekty są skomplikowane również ze względów środowiskowych. Będę wpływał pozytywnie na to, żeby przyspieszyć inwestycje, które już zostały zaplanowane, szczególnie po słowackiej stronie. Nie we wszystkich przypadkach jest bowiem zapewnione finansowanie na najbliższe lata i to jest pewna bolączka. Istotny jest kierunek strategiczny Bałtyk – Adriatyk i przejście graniczne Zwardoń – Skalite. Połączenie autostradowe jest fundamentalne, a dotychczas go nie ma. pewne odcinki po stronie słowackiej powinny być skończone, a w najbliższym czasie będzie bardzo trudno zrealizować tego rodzaju inwestycję. Również po stronie polskiej są pewne zaniedbania. Ważny jest również szlak komunikacyjny Via Carpatia, który po stronie słowackiej nie będzie zrealizowany z uwagi na brak środków.

Myślę, że samorządy obu stron mają dużo do powiedzenia i będą mogły wpływać na władze obu krajów. Ja również będę starał się wesprzeć tego rodzaju działania. Odrębną sprawą są połączenia kolejowe, których stopień wykorzystania jest niezwykle słaby, co wpływa bardzo niekorzystnie na wymianę handlową i możliwości wykorzystania polskich portów morskich i lotniczych. Dla nas byłby to oczywisty zysk. Zainteresowanie Słowacji przewozami cargo jest bardzo duże, ale istotną barierą jest znikomy stan połączeń infrastrukturalnych między oboma krajami. Kwestię tę uznałem za jeden z moich najważniejszych priorytetów w sferze gospodarczej. Będę działać na rzecz poprawy sytuacji, a przede wszystkim wyczulenia strony słowackiej na przyspieszenie prac. Połączenia Północ – Południe są niezwykle istotne dla regionu Europy Środkowowschodniej.

Jeśli chodzi o Fundusz wyszehradzki, doskonale, panie ministrze, zdaję sobie sprawę, że należy wykorzystać jego potencjał. Wywodzę się ze środowisk naukowych. W ramach Uniwersytetu Jagiellońskiego mieliśmy przez 3 lata studia wyszehradzkie finansowane z Funduszu wyszehradzkiego. Chciałbym wrócić do tej idei studiów II stopnia, które mogłyby być finansowane z Funduszu wyszehradzkiego.

Przewodniczący poseł Robert Tyszkiewicz (PO):

Dziękuję za wyczerpujące odpowiedzi. Jeśli nie ma więcej pytań, przystąpimy do głosowania nad kandydaturami. Zgodnie z tradycją, proszę kandydatów oraz przedstawicieli mediów o opuszczenie sali na czas głosowania. Poddam kandydatury pod głosowanie w kolejności ich prezentowania.

Przystępujemy do głosowania. Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury pana Macieja Ziętary na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Meksykańskich Stanach Zjednoczonych oraz w kraju dodatkowej akredytacji Republice Kostaryki? (15) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że Komisja jednogłośnie pozytywnie zaopiniowała kandydaturę pana Macieja Ziętary.

Kto jest za pozytywnym zaopiniowaniem kandydatury pana Krzysztofa Strzałki na stanowisko ambasadora nadzwyczajnego i pełnomocnego RP w Republice Słowackiej? (15) Kto jest przeciw? (0) Kto się wstrzymał? (0).

Stwierdzam, że Komisja jednogłośnie pozytywnie zaopiniowała kandydaturę pana Krzysztofa Strzałki.

Proszę o zaproszenie kandydatów.

Szanowni kandydaci, jest mi niezwykle miło w imieniu Komisji złożyć gratulacje jednogłośnie pozytywnych opinii dla panów misji. Proszę przyjąć życzenia owocnej pracy dla Polski na placówkach i zaproszenie do współpracy z Komisją Spraw Zagranicznych.

Panu ministrowi gratuluję kandydatur.

Czy w sprawach różnych ktoś chciałby zabrać głos? Jeśli nie, stwierdzam wyczerpanie porządku.

Zamykam posiedzenie Komisji.